

MHAIRI
McFARLANE

WAS JE
MAAR
VAN MIJ

Vertaling Karin Schuitemaker

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Mhairi McFarlane
Oorspronkelijke titel: *If I Never Met You*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin Schuitemaker
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Ruth Rose
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0712 0
ISBN 978 94 027 6131 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk mei 2021

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.
Mhairi McFarlane asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijk-nis met bestaande personen berust op toeval.

1

Dan
Hoe laat ben je thuis vanavond, denk je? Ongeveer?

Laurie
Kweenie. IK HOOP SNEL.

Dan
Hoezo?

Laurie
Ze zitten allemaal aan de prosecco met frambozen. 😊

Dan
Je houdt toch van prosecco? En frambozen?

Laurie
Klopt! Er staat er ook een voor mijn neus. 😊 Het is alleen zo erg 'uit-met-de-meiden'. Niet echt mij. Ze noemen het nog 'stoute bubbels' ook. 😞

Dan
Dus zij mogen het niet lekker vinden? Kroegavond verpest omdat de anderen mijn drankje drinken? Zou ik niet snel hebben, geloof ik. 😊

Laurie

Je vergeet je haat voor vrijgezellenfeestjes die beginnen met tien vaasjes op het vliegveld om zeven uur 's ochtends.

Dan

Heeft de advocaat in jou weleens vrij?

Laurie

HA. Je schreef 'Ai, betrap't verkeerd. 😊

Dan

...aan het typen

Dan

...aan het typen

Laatst gez. vandaag om 21:18

Dan had blijkbaar besloten om maar niet meer te reageren. Laurie klikte het scherm weg en stopte haar telefoon terug in haar tas.

Natuurlijk had ze niets tegen het cliché, drank was drank; ze probeerde gewoon de moed erin te houden met wat cynische grappen. Als noodkreet. Ze voelde zich verloren, en haar telefoon was het lijntje met de vertrouwde wereld. Haar avond uit was een ongewenste flashback naar alle pauzes op de middelbare school, toen ze nog een puber zonder vader, zonder geld en zonder status was.

Tot nu toe hadden de meiden het gehad over de voordelen van je wenkbrauwen microbladen ('Ashley van Stag Communications leek net Eddie Munster'), over Marcus Fairbright van KPMG en of hij een foute klootzak was die nog veel vrouwen en bedframes zou laten barsten (Laurie dacht aan wat ze hier en daar had opgevangen en ging voor een nadrukkelijk 'ja', maar begreep ook dat het

niet ging om een eindoordeel), en over je pr in burpees bij de HIIT in de sportschool. (Ze had geen idee waar dat over ging. Geen enkel.)

Ze waren allemaal even prachtig en vrouwelijk, zorgvuldig opgemaakt en opgedoft om zich aan de buitenwereld te tonen. Laurie voelde zich een mottige duif in een volière vol kwinkelerende tropische vogeltjes.

Emily had echt zo veel goed te maken. Deze avond was een herhalingsoefening, want zo ongeveer om de drie maanden smeekte haar beste vriendin Emily, eigenaar van een pr-bureau, haar om mee te gaan met hun teamuitje, 'anders is er geen reet aan en gaat het de hele avond alleen over de nieuwe projecten'. Emily zat als de CEO en gastvrouw aan het hoofd van de tafel, waar ze alles afrekende met de creditcard van de zaak en de olijven en zoute amandelen doorgaf. Laurie was wat later binnengekomen en zat helemaal aan de andere kant.

'Wie was dat?' vroeg Suzanne, rechts van haar. Suzanne had een beeldschoon gordijn van haar, schouderlang en roomkleurig als vanillevla, en ze had de blik van een douaneambtenaar.

Laurie keek haar aan en glimlachte als een buikspreekpop om haar ergernis te verbergen. 'Wat bedoel je?'

'Op je telefoon! Je ging er zo in op.' Suzanne sloeg haar bambiogen ten hemel en deed alsof ze een soort chimpansee in trance was, schuivend met haar hand over een denkbeeldig scherm. Toen barstte ze uit in een meisjesachtige, door drank opgestookte, gierende lach van het soort dat wreed kan overkomen.

'Mijn vriendje,' zei Laurie. Dat 'vriendje' begon zo onderhand een beetje sullig te klinken, vermoedde ze, maar 'partner' was zo truttig en stijf, en zo schatte haar tafelenoot haar vast toch al in.

'Zo zoet! Is het nog heel vers?' Suzanne wipte met twee vingers haar prinsessenhaar achter haar oren en zette toen haar champagneglas aan haar mond.

‘Haha! Nee hoor, allesbehalve. We zijn al vanaf ons achttiende bij elkaar. We hebben elkaar ontmoet tijdens onze studie.’

‘O mijn god!’ zei Suzanne. ‘Hoe oud ben je dan?’

Laurie spande haar buikspieren aan en zei: ‘Zesendertig.’

‘O mijn GOD!’ gilde Suzanne, zo hard dat anderen aan tafel hun kant op keken. ‘En al die tijd bij elkaar gebleven? Geen uitstapjes, geen adempauzes? Hij is echt nog je eerste serieuze vriendje, zeg maar?’

‘Ja.’

‘Nou, dat was mij niet gelukt, hoor. Jee. Wow. Was hij je...’ Ze liet haar stem dalen. ‘...je weet wel, éérste?’

Laurie kreunde inwendig. ‘Dat is best een persoonlijke vraag als je elkaar net twee rondjes prosecco kent, of niet?’

Maar Suzanne liet zich niet afschrikken. ‘Griebelegrutjes! DJIE-zus!’ riep ze vrolijk, alsof ze gewoon lol had en heus niet oordeelde, of zo, of zich verlekkeerde of zelfs ronduit akelig deed. ‘Maar jullie zijn niet getrouwd?’

‘Nee.’

‘Zou je dat wel willen?’

‘Niet per se,’ zei Laurie schouderophalend. ‘Ik heb geen heel stellige mening over trouwen.’

‘Als er kinderen komen dan, misschien?’ Suzanne was een pitbull.

Echt heel subtiel, dit. Rot toch een eind op. ‘Ben jij getrouwd?’ vroeg Laurie.

‘Nee!’ Suzanne schudde haar hoofd, waardoor er een rimpeling door dat mooie haar trok. ‘Maar ik wil het toch wel voor mijn dertigste zijn. Nog vier jaar om de ware te vinden!’

‘Waarom voor je dertigste?’

‘Ik weet niet. Een gevoel dat ik anders overschiet, denk ik?’ Ze viel even stil. ‘Niet lullig bedoeld.’

‘Nee joh.’

Laurie overwoog even om te vragen of Suzanne zich niet realiseerde hoe gruwelijk bot ze was. Of ze niet beseftte dat een ‘niet lullig bedoeld’ niet even snel het gif uit een opmerking haalde. Maar toen zette ze als echte Brit die tien seconden van triomf af tegen alle gêne en vijandigheid die erop zouden volgen en besloot ze dat het sop de kool niet waard was.

‘Waar laat jij je trouwens bruinen? Echt mooi,’ zei Carly in het glimmertopje, naast Suzanne, en Laurie proestte het bijna uit. Was dat een serieuze vraag? Zou ze straks ook nog vragen wie haar krullen had gezet?

Waarom haar mond ervan openviel, snapte ze zelf eigenlijk ook niet. Als Laurie een pond had gekregen voor alle keren dat iemand iets over haar huidskleur had gezegd zou de hypotheek op hun huis in Chorlton nu een stuk lager zijn geweest. Wie door het leven ging als witte autochtoon van gangbare lengte met vier functionerende ledematen had echt geen idee hoe verbijsterend direct mensen konden zijn over opvallende fysieke verschillen.

‘Mijn moeder komt uit Martinique,’ zei ze, en ze wachtte tot Carly’s wangen gingen gloeien van schaamte over haar uitspraak.

Dan kon ze lang wachten.

‘Hè? Wat?’

‘Martinique! Mijn moeder komt uit Martinique!’ zei Laurie schrill om boven de muziek uit te komen. Ze gebaarde naar haar gezicht. Was het echt zó moeilijk om bij kaarslicht te zien dat iemand een kleurtje had?

‘Je moeder? Heet ze zo?’

Schijt.

‘Ik ga een Old Fashioned halen,’ zei Laurie plompverloren, en ze stond op. Ze mochten denken wat ze wilden van de naam van dat drankje.

En toen zag ze hen opeens, toevallig, tussen de drukte rond de

bar door. Laurie grijnsde onwillekeurig van de ongepaste opwinding bij dat onverwachte uitzicht op iets wat zeker weten niet voor haar ogen bestemd was, knus aan een tafeltje, zeven meter verderop.

Haar collega Jamie Carter was op stap met een beeldschone jonge vrouw. Tot zover geen verrassing, maar Laurie wist negenenegentig procent zeker dat die vrouw met wie hij daar zo gezellig deed niet zomaar een onbekende schoonheid was. Dit was Eve, de nicht van de baas, over wie hij een dag vóór haar eerste dag op kantoor duidelijk te verstaan had gekregen dat ze verboden terrein was. Dit werd dé roddelklapper op kantoor en mogelijk zelfs een klapper van het formaat ontslag, als Mr. Salters beschermingsdrift zo ver ging.

Ze hadden zich op kantoor erg vrolijk gemaakt over die waarschuwing. Jamie was echt een man voor wie je je dochters moest binnenhouden.

‘Ze zouden Carter een GoPro om moeten binden als ik de verhalen mag geloven,’ had ze grinnikend gezegd. ‘Het verborgen leven van de bronstige buurtkater.’

Ze had het nog niet gezegd of Jasmine, de jongste bediende op kantoor, was onbedoeld uit de kast gekomen als Jamies zoveelste slachtoffer door even dieppaars te kleuren als de pitloze druiven waar Laurie van had zitten te snoepen.

Maar wat Jamies meerderen ook precies hadden gezegd, een verpletterende indruk had het niet gemaakt, want een week later zat Jamie hier aan de Havana Clubs met de vierentwintigjarige beauty Eve, bachelor in de Rechten.

Laurie had wel bewondering voor zijn lef. En ze was vast niet de enige.

Even afgezien van zijn riskante gezelschap was Refuge op vrijdagavond wel typisch een plek voor een man als Jamie. ‘Good Times’ van Chic schetterde uit de speakers, en het kunstwerk boven hun

hoofd – een industriële skyline in zwart-wit tegelwerk – zei in grote letters: MANCHESTER, STAD VOL GLAMOUR. Hij en Eve vormden het perfecte onderschrift.

Deze flonkerende kathedraal van een bar, onderdeel van een negentiende-eeuws hotel, lag op nog geen kwartier lopen van hun kantoor bij Deansgate. Jamie deed dus niet bepaald moeite om in het diepste geheim te opereren. Waarom nam hij dat risico?

Het zou kunnen dat hij erop gokte dat de dooie struiken en burgerlijke azipnissers onder de collega's hem hier niet zouden betrappen. Dat moest het zijn, want uit het weinige dat Laurie van Jamie wist, bleek wel dat hij graag de grens opzoekt. Háár zou hij niet zo snel opmerken, en dat was niet alleen omdat ze zeven meter verderop tussen een zwerm vrouwen zat.

Jamie was in zijn element, zag ze. Hij zat geanimeerd verhalen te vertellen en sloeg op een gegeven moment zelfs theatraal tegen zijn voorhoofd om zijn ontzetting of gêne kracht bij te zetten. Eve viel onmiskenbaar met de minuut nog iets dieper voor hem. Ze keek hem aan met ogen als sterretjes. Als een levende emoji, bijna. (Droeg hij normaal gesproken niet een bril, trouwens? Wat een ijdeltuit!)

Jamie was duidelijk een expert, een geoefende jager in zijn natuurlijke habitat, en het was maar de vraag of Eve besepte dat ze zijn antiloopje van de week was.

Hij had kort, licht krullend, donker haar en jukbeenderen als schoenspanners. Ze moesten recht uit hun werk hierheen zijn gekomen; hij zat nog in zijn witte overhemd, en Eve... Hm, Eve was hierop voorbereid, zo te zien aan haar donkerblauwe pantalon met krijtstreep, het uitgetrokken jasje en dat hemdje van rode zijde, de zwierige oorhangers en de bijpassende ketchuprode naaldhakken. Haar praktische flatjes voor op kantoor zouden wel in die ruime schoudertas zitten (was dat een Birkin? Lekker hoor, zo'n rijke oom.)

Laurie voelde een huivering van ontzag voor de vanzelfsprekendheid waarmee Jamie en Eve hun plek hier opeisten, in het rumoer en gedrang van al dat jonge aanstormende talent, met hun paarrituelen, strakke lijven en blakende zelfvertrouwen.

Je zou toch maar single zijn, dacht ze. Je zou maar geacht worden straks naar huis te gaan en je kleren uit te doen voor iemand die je niet eens kent. Een nachtmerrie. Dat je dat als hobby had, zoals Jamie Carter – ze kon zich er niets bij voorstellen. Godzijdank had ze Dan. Godzijdank kwam zij zo thuis bij iemand die thuis was.

Wachtend op haar beurt in de vier rijen dikke drom voor de bar liet Laurie haar gedachten over het verschijnsel Jamie Carter gaan.

Jamies entree in haar advocatenkantoor had meteen de eerste week al voor reuring gezorgd, zoals dat nou eenmaal gaat met opvallend aantrekkelijke mannen, en zoals dat nou eenmaal gaat op een kantoor waar mensen een groot deel van hun tijd vastzitten als dieren in de dierentuin, happig op elk beetje afleiding. De uitgestorven rookpauze, had Laurie gemerkt, had plaatsgemaakt voor de snelle kick van spannend gespreksvoer op sociale media. Laurie was elke dag weer blij dat haar leven te saai was om als pauzenummer te dienen.

Het begon met opgewonden gesmoes bij de waterdispensers bij Salter & Rowson. Dat een man zo mooi als Jamie nog single was! Was hij een begeerlijke vrijgezel? (Zaten ze in een boek van Jane Austen, of zo?) En hij was nog ‘onbelast’ ook, zoals Diana zei; die verzwegen aanname dat ex-vrouwen en kinderen een ‘last’ waren had Laurie altijd al vrij cru gevonden.

Na een tijdje ging men over op het feit dat Jamie kennelijk niet op zoek was naar die ene, en spitste het gesprek zich toe op wie hij nu weer aan het eind van de avond mee naar huis had genomen (een knappe stagiaire meestal, zoals Eve, of de vriendin van een medewerker). Wat Laurie betrof hoefde je daar niet van op te kij-

ken, tenzij je nog nooit een man van dichtbij had gezien die het voor het uitkiezen had, én niets scheen te kunnen verliezen.

Hoe oud was hij? Dertig? Hij was trouwens niet alleen belust op lekkere dates, maar ook op opklimmen, als ze de andere onderstroom aan gesmoes over hem mocht geloven.

Het enige opmerkelijke aan Jamies leven als hoeselragger was hoe slim hij zijn doelwitten koos. De stagiaires waren altijd nét stagiaire af, de vriendin van de vriendin was nooit een beste vriendin, en *kompromat*, op zijn Russisch, was zelden over hem vinden. Hij mocht dan bekendstaan als een ladykiller, het werd hem nooit aangewreven dat hij slachtoffers maakte, en van slechte reviews van versmade vrouwen over zijn prestaties in bed had hij ook geen last. Jamie Carter kwam overal mee weg. Tot nu dan, misschien.

2

‘Hoi,’ hoorde Laurie een mannenstem naast zich zeggen.

‘Hé, hallo,’ zei ze, verrast dat het object van haar gemijmer zo-
maar naast haar was opgedoken, alsof zij de persoon zelf had
opgeroepen. Even voelde ze zich vreemd schuldig over haar ge-
dachten en gegluur.

‘Avondje uit?’ vroeg Jamie.

Hij wist het goed te verbergen, maar Laurie zag dat hij op zijn
hoede was. Ze kenden elkaar alleen van gezicht; ze hadden op kan-
toor nog nooit een woord gewisseld en hij wist dus niet wat hij aan
haar had. Hij had nog geen potjes om bij haar te kunnen breken.

Jamie was advocaat, net als zij, en ze kon logisch terugredene-
ren wat zijn overwegingen waren geweest om haar aan te spreken.
Hij had haar gespot, dus was de kans aanwezig dat zij hém had
gespot, met Eve. Dus kon hij beter brutaal als de beul op Laurie
afstappen dan haar onbeheerd laten zitten met een sappig verhaal.

‘Ja, ik ben hier met het werkuitje van een vriendin. En jij?’

‘Gewoon, even borrelen na het werk.’

O ja, joh? Gnagna. Met wie, wilde ze vragen, maar ze had net
iets te veel op om haar vraag precies zo te stellen dat het er niet te
dik bovenop lag.

‘Wat ging je bestellen? Voor het geval ik eerder aan de beurt
ben,’ vroeg hij.

Hm. Was dat een poging tot omkoping of leek het maar zo?

‘Een Old Fashioned.’

‘Meer niet? Sta je in de rij voor één drankje? Waar zit je?’

Laurie wees naar haar tafel in het restaurantgedeelte.

‘Je weet dat ze daar je bestelling komen opnemen, hè?’

‘Ik had even behoefte aan een ander uitzicht,’ gaf Laurie toe. ‘En jij?’

Zij kon ook spelletjes spelen. Mijn paard slaat jouw toren!

‘Zelfde verhaal,’ zei Jamie. ‘En ik heb eindeloos zitten wachten op het vorige rondje. Dit slagveld hier is ook niet alles, maar goed.’

Oké. Hij had haar dus gespot, was in paniek geraakt en had een smoes bedacht om naar haar toe te komen.

Het viel Laurie opeens op dat zijn hoektanden iets naar binnen stonden, alsof hij een onwillige vampier was. Misschien was dat het geheim van zijn enorme aantrekkingskracht, zoiets als het opzettelijke weeffoutje in een Navajo-kleed. Want verder was hij eigenlijk iets te fris en fruitig, iets te rechttoe-rechtaan knap. Het waren die tanden die je op wellustige gedachten brachten.

Ze staakten hun gesprek om met hun ellebogen een stuk bar te veroveren en zich bij de barman in de kijker te spelen. Laurie had als eerste beet, maar toen ze aanbood om ook voor Jamie te bestellen, hield hij dat af. Vast niet uit ridderlijkheid, vermoedde ze, maar omdat hij niet wilde dat ze hem een biertje en een prosecco met dobberende framboos hoorde bestellen en daaruit afleidde dat hij hier met een date zat. Ze verstond zo ook wel wat hij bestelde, maar goed.

Het duurde zo lang tot haar cocktail klaar was dat ze tegelijkertijd terug konden naar hun tafeltjes, na nog een onbeholpen staccato uitwisseling over hoe druk het was, en hoe vol. Vlak voor Lauries bestemming bleef hij staan en boog zich naar haar toe om nog iets te zeggen, over de Motown-herrie heen.

‘Wil je wat voor me doen?’

Lauries neus ving een lichte vlag van mannelijk zweet en dure

aftershave op. Ze deed haar uiterste best om haar gezicht in de plooi te houden en te doen alsof ze geen idee had wat hij ging zeggen.

‘Wat dan?’

‘Zou je dit...’ Hij gebaarde naar zijn eigen tafeltje. ‘...stil willen houden op kantoor?’

Eve zat ondertussen in een make-upspiegeltje naar zichzelf te kijken. Ze was mooi op een katachtige manier, als een sexy moordenaar, met haar haren in een strakke, hoge paardenstaart. Laurie tuurde even naar haar en deed alsof ze nu pas zag wie ze was.

‘O? Waarom?’ vroeg Laurie met gespeelde onschuld.

‘Statler en Waldorf zouden er heel erg níét blij mee zijn.’

Hij doelde op de heren Salter en Rowson, die op kantoor al jaren naar de Muppet-mannetjes Statler en Waldorf werden genoemd. Laurie begreep best waarom hij nu die bijnamen gebruikte, en die toon van collega’s-in-hetzelfde-schuitje.

‘Hoezo niet?’

‘Salter heeft liever niet dat zijn nichtje met ons omgaat, geloof ik.’

Laurie glimlachte. Als ze in een goed humeur was geweest, graag terug had gewild naar Suzanne, en niet al een paar cocktails op had, zou ze het stangen misschien wel hebben gelaten. Maar nu...

‘Met “omgaan” bedoel je dan een wip maken, neem ik aan, en dat “ons” betekent jou?’

‘Eh...’ Jamie schokschouderde. Ze had hem overvallen met haar opmerking, en hij stond even met zijn mond vol tanden. ‘Wie weet wat die oude bok denkt. Dat moet je hem vragen.’

‘Is goed,’ zei Laurie.

‘Dank je wel.’ Jamie haalde opgelucht adem.

‘Ik zal het hem vragen!’

Ze wachtte rustig af tot haar uitsmijter doordrong en genoot toen van Jamies ontzetting. ‘Hahaha!’

‘God...’ Jamie voerde een mooie mix van schuchter en toch nog spannend op. Dat hij nu zo innemend en kwetsbaar deed, was natuurlijk omdat zij het hem moeilijk kon maken.

‘Ik heb het niet zo op kantoorroddels,’ zei Laurie. ‘Van mij zullen ze niets horen. En jij gedraagt je als een heer. Deal?’

‘Het is niet wat je denkt, geloof me,’ zei Jamie. ‘We praten over het vak.’

‘Als jij het zegt,’ zei Laurie met een laatste blik op Eve. Die maakte net met haar kin in de lucht een kusmondje naar haar spiegelbeeld.

Met frisse tegenzin liep Laurie terug naar haar stoel en Suzanne, maar tot haar grote vreugde bleek Emily haar plaats te hebben ingenomen, terwijl de rest zich verdrong rond een van de meisjes aan het andere eind van de tafel om in koor te gillen over iets op haar telefoon. Wat een zegen. Dankzij de oorverdovende muziek had het andere eind van de tafel evengoed in Iran kunnen staan.

‘Ik ben hier op een humanitaire missie. Ben je getroffen door een Suzanne-bombardement?’ vroeg Emily toen Laurie op de oude plek van Suzanne was gaan zitten.

‘En niet zo zuinig ook.’

‘Wat een ongelooflijke sufkut is dat ook, hè?’

Laurie stikte bijna in haar Old Fashioned van blije verbazing, en ze liet zich door Emily enthousiast op de rug beuken.

Toen ze weer kon praten zei ze: ‘Ik ben een oude vrijster, daar kwam het op neer. Een maffe mislukte non, met mijn weinig opwindende romantische voorgeschiedenis.’

‘Zeikwif. Zij bespringt nu Marcus van KPMG, voor zover ik heb begrepen, en die heeft een deelpik, dus naar haar luistert niemand meer.’

Laurie verslikte zich alweer. ‘Een wat?’

‘Een deelpik? Je weet wel, de deeleconomie? *Open access*? Een publiek goed.’

Laurie kon net lang genoeg ophouden met lachen om te zeggen: ‘En Carly vroeg welke salon mijn Saint-Tropez-bruin doet.’ Ze streek met haar vingertoppen over haar arm en wuifde met haar hand als een waaier voor haar gezicht.

‘Wat? Is ze zo kippig of zo racistisch? Een blinde racist, kan ook nog. Jeetje Loz, sorry. En de klanten lopen dus weg met die twee, hè? Schiet mij maar lek. Waarom zijn uitgerekend zulke loeders zo goed in hun werk?’

Laurie lachte. Ze wist weer waarom ze bijna altijd ja zei tegen Emily. Die theorie dat hechte vriendschappen eigenlijk romances zonder seks zijn, was zo vergezocht nog niet. Emily was een corporate hoogvlieger, een Tinder-vrijbouter en de koningin van de seks om de seks, terwijl Laurie de bedachtzame, degelijke huismus was, maar die verschillen voedden de fascinatie voor de ander alleen maar.

Ze hadden sowieso hun gevoel voor humor, hun antenne voor gelul en hun prioriteiten met elkaar gemeen.

Emily vouwde een vloeitje open op tafel en spreidde er met ranke vingers in een dun worstje tabak over uit. Laurie kende Emily niet anders dan met een buil shag binnen handbereik. Dat was al zo toen Emily nog op Lauries studentenkamer uit het raam hing met een peuk in de ene en een fles wodka in de andere hand.

‘Aan mij heeft ze weleens gevraagd bij wie ik mijn gezicht had laten doen,’ zei Emily.

‘Je gezicht?’ vroeg Laurie.

‘Mijn gezicht, ja.’ Emily liet haar sigaret in aanbouw liggen, trok haar wangen strak en tuitte haar lippen tot een happende vissenbek.

‘Nou ja, zeg! Alsof jij eruitziet alsof je iets hebt laten doen!’

Dat was ook echt zo. Laurie had Emily’s uiterlijk altijd al uitzon-

derlijk gevonden: klein en tener, met een goudbruine huid (in dit geval wél met professionele hulp) en het gezicht van een Blythepop of een manga-meisje, met van die grote, wijd uitstaande ogen, een delicaat neusje en een brede mond met volle lippen. Daardoor was je er totaal niet op voorbereid dat ze óók vloekte als een dokter en de driften had van een piraat. Er stortte zich bijna wekelijks wel een man voor haar in het verderf.

‘Hm-m, echt. Net een maand nadat ze bij ons was komen werken. Het scheelde niets of ik had haar meteen weer ontslagen. Helaas was ze dan alle bureaus afgegaan met het verhaal dat Emily Clarke haar had ontslagen omdat ze iets had gezegd over mijn plastische chirurgie, wat aannemelijk zou klinken doordat ik haar net had ontslagen, en ik ben gewoon te ijdel om zo te kakken te staan.’

‘De trut!’

‘Erg, hè? “Nee joh,” zei ze, “ik vond het juist zo smaakvol gedaan, heel subtiel.” Ik dacht nog even dat ze gewoon geen manieren had, maar ik krijg nu toch het vermoeden dat ze een regelrechte psychopaat is.’

‘Ze bestaan,’ zei Laurie knikkend, met een schuin oog op haar telefoon. Dan had niet meer gereageerd. Hij had altijd de mond vol over dat ze vaker uit moest gaan, dus waarom kwam hij dan nu opeens met dat neurotische ‘hoe laat kom je thuis’? Maak het niet te laat en zuip je niet klem, betekende dat bij langjarige stellen, omdat je dat niet letterlijk zo kon zeggen als je geen ruzie wilde.

‘En jij kunt het weten, met jouw werk,’ zei Emily.

‘Nou ja. Misschien had Suzanne wel een punt en weet ik echt niet wat ik mis. Ik heb toch ook geen idee? Als je wist wat je miste, had je het tenslotte niet gemist,’ zei Laurie, in zo’n filosofische bui die na vijf eenheden alcohol de kop kan opsteken.

‘Jij mist helemaal niks, echt. Ik gooi die datingapps voorlopig van mijn telefoon,’ zei Emily, sjoerend aan de onderrand van haar jurkje die in haar dijen sneed. ‘Veel te veel vage neppers. Mijn

laatste date was een Jason Statham op zijn foto's, en een Shakespeare met overgewicht in het echt.'

Laurie lag dubbel. 'Noem je jezelf nog steeds Tilda? Krijgt er nou nooit iemand in de gaten hoe het echt zit? Vertel je weleens iemand je echte naam?'

'Nope. Ik zorg altijd dat er nergens rekeningen rondslingeren als we bij mij eindigen. Je wilt echt niet dat Clive, 37, personal trainer uit Loughborough, creatief met buttplug, een dag later met je wil connecten op LinkedIn.'

'Ieuw!'

'Zet Suzanne gewoon op mute. Er is hier geen mens...' Emily gebaarde naar de andere tafeltjes. '...die niet zo met jou zou willen ruilen. Geen. Mens.'

Hm, dacht Laurie. Ze wist vrij zeker dat hier op zijn minst één iemand was die dat niet wilde, maar ze stelde Emily's poging op prijs.

'Behalve jij, dan,' zei ze.

Ze snapte niets van Emily's pragmatische benadering van seks. Misschien moest ze maar eens kennismaken met Jamie Carter. Eén aanraking en boem, dat kon niet anders.

'Toch wel, hoor. Ik ben alleen realistisch genoeg om in te zien dat de kans op wat jij en Dan samen hebben heel klein is, dus doe ik het maar met wat er wel is. Besef je wel hoe zeldzaam het is? Niet elke Laurie vindt haar Dan, en andersom,' zei Emily. 'Die avond in Bar CaVa sloeg de bliksem in bij jullie.'

'En ik maar denken dat het lag aan de tequila's met de smaak van witte bonen in tomatensaus.'

Toen ze opstond om naar huis te gaan viel Lauries oog op de tafel waar Jamie en Eve hadden gezeten. Waarschijnlijk was hij langs haar geglipt toen ze diep in gesprek was met Emily, hopen dat ze niet zou zien dat ze samen de deur uit liepen.

Praten over het vak. Ha! Alsof hij zijn baan op het spel zou zetten om Eve te kunnen vertellen over zijn postdoc in Chester. Alsof hij zijn baan op het spel zou zetten voor wat dan ook – afgezien van de kans om haar in zijn bed te krijgen.

Hij dacht zeker dat Laurie een naïeveling was, of gewoon stom. De makke met leugenaars, had Laurie na uitgebreid veldonderzoek besloten, was dat ze altijd dachten dat ze zo veel slimmer waren dan de rest van de wereld.